

Geen antwoord. Jaap vocht z'n tranen weg en het brok in z'n keel.

„Ja meester, hij weet het wel”, zei Klaas om hem te helpen, „hij heeft z'n vinger er bij.”

„Nu, wat is dat dan weer voor gekheid”, zei meester boos, terwijl hij op Jaap afkwam.

„Waarom ga je niet door? Vooruit, begin waar Jan gebleven is.”

„Nee”, schudde Jaap, zonder op te zien. O was meester Roos er maar, tegen dien zou hij het wel durven zeggen, waarom hij niet lezen kón, maar tegen meester Iepma niet, nooit van z'n leven. Hij zag zijn spottend gezicht al voor zich, terwijl hij het uitproestte van het lachen. . . . En alle kinderen zouden natuurlijk ook lachen, omdat

meester lachte. . . . Het bloed steeg meester naar 't gezicht. Zou hij het niet eens van zoo'n jongen kunnen winnen?

„Lees je of niet?” zei hij woedend, terwijl hij dreigend z'n stok in de hoogte hief. Jaap gaf geen antwoord. . . . Met kracht liet hij het stokje op Jaaps linkerhand terecht komen. Met een kreet van pijn sprong Jaap op.

„Wat is hier te doen?” klonk opeens een kalme stem. Verschrikt zagen allen op. . . . Meester Roos. Met een plof viel Jaap in z'n bank terug en barstte met z'n hoofd op z'n armen in een onbedaarlijk snikken uit. Langzaam kwam meester Roos op Jaap toe en legde z'n hand op z'n schouder. „Jaap, jongen, hoe heb ik het nu met jou?”
(Wordt vervolgd).

DE MISLUKTE BRUIDSTOET.

Roosje klautert op de tuinbank
Arthur! Arthur!. . . . ben je daar?
Kom je zoo ook bruidje spelen?
d'Andre kind'ren zijn reeds klaar.

Arthur, flinke bruste jongen,
Met een mooi gebruind gezicht
Zegt minachtend, bruidje spelen?
Mij te min, aanstellerig wicht.

Eerst wil Roosje boos gaan worden
Maar ze vleit met zoeten toon
Arthur jij mag bruijom wezen
Ginder onder den appelboom

Eerst blijft Arthur even zwijgen
Dan roept hij, ik kom direct,
Even nog mijn taal afschrijven
'k Heb mijn schrift ook al gevlekt.

Weg rent Roosje vlug de laan uit,
Kind'ren, Arthur speelt voor bruid,
Och voor bruijom wil ik zeggen;
Allen lachen Roosje uit.

In de laan ziet men straks deftig
Een heelen langen bruidstoet gaan
Een bruijom met een hoogen hoed op
Met z'n mooie bruid vooraan.

'n Oude spreij vormt bruidjes sluier
Moeders rok is Roosjes sleep
Deftig moest het bruidje loopen,
't Geen ons Roosje wel begreep.

Alle kind'ren hadden bloemen
In de handen, in het haar;
Toen de bruijom riep! Hallo! dan
Zijn nu al de kind'ren klaar?

Jonkers liepen achter 't bruidspaar
Heel potsierlijk opgetooid
Haastig klimmen ze in den boom nu
Bruid en bruijom wordt bestrooid.

d'Appelbloesem regent neder
Op den bruijom. Op de bruid
Maar de bruijom wordt heel boos nu
Zeg is 't nu daarboven uit?

Maar 't is snoezig zegt nu 't bruidje
Echte bloemen strooien zij.
Doch de bruijom wil 't niet hebben
Neen daar laat ik het niet bij.

In een oogwenk zit de bruijom
Boven in den appelboom
En een groot lawaai weerklinkt er
Uit de dichte bloemenkroon.

Eerst komt bruijom's hoed aanrollen
Dan de jongens naar beneën
Eindelijk danst de heele bruidstoet
Juichend om den boomstam heen.

Roosje vroeg aan Arthur nooit meer
Of hij bruijom wezen wou.
Vechten kan hij als de beste
Maar dat trouwen vond hij flauw.

HARMINA.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

17) door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Er was geen twijfel aan. De Indianen hadden hun werk van moord en vernieling begonnen. In het Noorden, het Westen en het Zuiden kon men den vuurgloed van brandende huizen zien, en Will Brainerd, die zenuwachtig en overspannen was, meende zelfs het gillen van vrouwen en kinderen te hooren. Maar dat was natuurlijk verbeelding. De afstand was te groot.

VII. DE AANVAL OP DE FARM.

„Heb je iets verontrustends gezien?” vroeg de schilder, toen Will Brainerd weer bij hem was.

„Niets bijzonders? Heb jij iets opgemerkt?”

„Ja, eigenlijk wel! Zie je daarginds die groote struik?”

„Ja.”

„Als ik mij niet vergis, zitten twee Indianen daarachter verscholen. Geheel zeker ben ik niet, maar ik zou er toch wel op durven zweren, als 't noodig was.”

„Halleck!” fluisterde Will, „kom van het dak! Wil je doodgeschoten worden?” Hij nam den schilder bij den arm en trok hem naar het luik. Het volgend oogenblik waren zij verdwenen. De schilder wilde het luik sluiten. „Blijf er af!” zeide Will. „Ze zouden begrijpen, dat wij hen ontdekt hadden. Laten wij naar de eerste verdieping gaan. Daar kunnen wij de struik ook zien.”

Beiden hadden hunne buksen in de hand. De voorkamer op de bovenverdieping was donker, want de blinden waren gesloten. Ze moesten oppassen, niet te struikelen over de meubels.

„St!” zei Will Brainerd. „Opgepast!”

De blinden waren zorgvuldig gesloten. Will schoof voorzichtig een van de vensters open en maakte het luik los, zoodat zij ongemerkt naar buiten konden zien.

Plotseling schrikten zij op. Er werd ^{luid} op de voordeur geklopt en een stem riep:

„Doe open!”

„Laat ons zien, hoeveel er zijn, voor w antwoorden”, zei Will Brainerd.

„Zeker een half dozijn!” meende Halleck.

„Weer schoven ze een raam open en keken door een kier van het luik naar buiten. Tot hun schrik zagen zij in het half-duister een heele troep Indianen voor de deur. Er waren er zeker twaalf.

„Kunnen we nog iets doen?” vroeg de schilder.

„Niets ter wereld! We moeten ons zoo gauw mogelijk uit de voeten maken.”

Er werd voortdurend op de deur geklopt en telkens klonk het verzoek om binnen gelaten te worden. De twee jonge mannen gingen zachtjes naar beneden.

„Nu”, zei de schilder, „klim jij door het raam van het achterhuis, terwijl ik ze hier aan de praat houd.”

„Dat kan ik niet doen! 't Zou gemeen zijn, je hier achter te laten!” zei Brainerd.

„Vooruit!” antwoordde Halleck ongeduldig. „'t Is het eenige, wat we kunnen doen.”

„En wat dan met jou?”

„Ik ben niet bang voor die kerels. Ik zou best naar buiten durven gaan.”

„Dat zou zoo goed als zelfmoord zijn! Dat zal je niet doen.”

„Dat zal ik ook niet! Maak nu dat je weg komt en ga naar de paarden. Ik zal ze hier zoo lang bezig houden en ik volg je zoo spoedig mogelijk!”

Het venster van het achterhuis werd opgeschoven en het luik geopend. Er was niemand te zien. Will Brainerd klom er voorzichtig uit en de schilder ging naar de voordeur, waar de Indianen een oorverdoovend rumoer maakten.

„Wie is daar?” riep hij luid.

„Arme Indianen! Willen graag binnen komen! Zijn moe, hebben honger! Vragen wat te eten!”

„Willen jelui den heelen nacht blijven?”

„Neen! Gauw weer weg gaan! Vermoeid! Willen maar wat uitrusten.”

„Rust dan maar wat uit op de veranda! Als jelui dat niet bevalt, kan je altijd nog binnen komen.”

Op dit onverwachte, nuchtere antwoord volgde een diepe stilte en toen kwam er zulk een geweldige storm van stooten en

trappen tegen de deur, dat die er bijna onder bezweek. Dolf Halleck vond, dat het nu tijd werd om te maken dat hij weg kwam.

Hij klom spoedig uit het venster van het achterhuis, schoof het dicht en duwde het luik er voor. Dat was zijn geluk en hij had aan dien voorzorgsmaatregel zijn leven te danken, want nauwelijks was hij buiten of de deur werd ingetrapt en de woedende Indianen stormden naar binnen. Als hij het venster had opengelaten, zouden de Sioux terstond hebben begrepen, dat hij daardoor ontvlucht was en hij zou dadelijk in hunne handen gevallen zijn. Toen zij niemand zagen, meenden zij, dat hij naar de bovenverdieping gevlucht was, en zij stormden de trap op.

Toen de schilder in den achtertuin kwam, keek hij rond, of hij Will Brainerd en de paarden zag. Toen dat niet het geval was sloop hij weg, met zijn buks onder den arm. Hij bleef staan onder een zwaren boom en luisterde naar het rumoer, dat de Indianen maakten, die in het huis alles kort en klein sloegen en blijkbaar naar hem zochten.

„Voor mijn part zoeken jullie den geheelen nacht”, mompelde hij, „maar 't zal

lang duren voor jullie Dolf Halleck vindt. Adieu, waarde vrienden! Tot ziens!”

't Was onvoorzichtig langer in de buurt van het huis te blijven, en hij haastte zich naar het boschje, waar Will met de paarden zou wachten. Maar tot zijn verbazing zag hij niemand. Wat moest dat beteekenen?

Daar stond hij, — alleen op de open prairie, in de onmiddellijke nabijheid van een troep bloeddorstige Roodhuiden. Wat zou hij doen? Als hij daar bleef; tot de dag aanbrak, zou hij in de handen der Indianen vallen en van hen had hij geen genade te wachten. Daarbij kwam, dat het huis en de schuren weldra in brand zouden staan en dat zij hem spoedig genoeg zouden zien.

Als hij te voet, in Oostelijke richting, over de prairie trok, zou hij, als hij maar lang genoeg liep, eindelijk misschien wel te Sint Paul aankomen, maar hij had weinig lust in zulk een onderneming.

„Wat drommel!” mompelde hij. „Waar is Will met de paarden gebleven? Hallo!”

Een gele vlam lekte door het houten dak, bij den schoorsteen. Hij rook den walm van brandend hout. Er was geen twijfel aan. Het huis stond in brand. Als hij hier bleef, zou hij bij het licht der vlammen duidelijk te zien zijn. Hij moest maken dat hij weg kwam.

Hij had slechts een paar stappen gedaan, toen hij tot zijn schrik tegenover een grooten Indiaan stond. Onwillekeurig hief hij zijn buks op, maar voor hij die naar den schouder kon brengen, zei de Roodhuid, terwijl hij naar rechts wees:

„Goed vriend! Paarden ginder! Wachten op jou!” En met een was hij in de duisternis verdwenen.

„Dat is nog eens een Indiaan!” dacht Dolf Halleck. „Zóó heb ik ze mij altijd voorgesteld. Waarom wachtte hij niet een oogenblik. Ik zou graag kennis met hem hebben gemaakt. Hoe zou hij weten, waar Brainerd was met de paarden?”

Het kwam niet bij Halleck op, dat de Indiaan hem had kunnen bedriegen. Hij vertrouwde zijn aanwijzing geheel en liep voort in de aangegeven richting. In het half donker gleden hem de gedaanten van verscheiden Indianen te paard als schaduwen voorbij, maar zij zagen hem niet.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

20)

door
MARY POS.

„O meester, meester”, snikte Jaap, „o meester....”

„Haal eens een beetje water.... Hier jongen, drink eens.” Jaaps tanden klapperden tegen het glas. Met een bleek gezicht stond meester Iepma voor de klas het alles aan te zien. Geen woord zei meester Roos tegen hem. Wie weet hoe lang hij al in de deur had gestaan en alles gehoord en gezien had. Nu werd die jongen misschien nog in het gelijk gesteld ook. Je zoudt hem vernielen.... zoo'n aap....

„En ga nu maar eens even met mij mee jongen”, zei meester Roos. Met een gezwollen gezicht van 't huilen en nog steeds nasnikkend, liep Jaap achter hem aan. Over z'n linkerhand liep een dikke rode striem, het bloed schemerde er door....

In het kamertje van meester moest Jaap alles vertellen. Het was er zoo stil en rustig.... Je hoorde er niets van het leven in de klassen... en je zag er ook niemand. Ze waren er heelemaal alleen, meester en

hij. Langzamerhand kwam hij weer tot kalmte.... Hij had een stoel van meester gekregen en meester zat tegenover hem. Stil liet hij hem uitpraten.

„Zoo zoo jongen”, was al wat hij er op antwoordde.... Toen was het weer een heelen tijd stil. Nadenkend staaarde meester het raam uit, maar eindelijk zag hij Jaap weer aan.

„Het is nu al een uur of elf Jaap, en Woensdag, dus het beste is, dat je nu maar naar huis gaat hè? Het werken zou nu toch niet meer zoo prettig gaan. En jongen, Maandag hoop ik zelf weer te komen en ik denk dat dan alle leed weer geleden is hè? De tijd, dat je hier op school bent, is anders niet lang meer Jaap, nog maar een maand of drie jongen, het is zóó om.”

„Ja, meester.”

„Nu jongen, ga dan nu naar huis, en kom dan morgen maar weer op school. Dag Jaap.”

„Dag meester.”

Zoodra Jaap weg was moest meester Iepma in het kamertje komen. Niemand hoorde wat daar besproken werd, maar toen meester Roos 's Maandags weer terug kwam, was meester Iepma voor goed verdwenen.

HOOFDSTUK XI.

Het was twee dagen vóór Kerstfeest. Den geheelen dag had het gesneeuwd, maar tegen den avond was de lucht weer helder geworden, en had het opgehouden met sneeuwen, doch nu waren de velden met een zacht wit kleed bedekt en Jaap verkneuterde zich al bij de gedachte aan de pret, die zij morgen in het dorp konden hebben.

Zij zaten samen in de huiskamer, moeder en hij, en wachtten op vader, die pas om elf uur thuis zou komen. Het was gezelliger voor moeder als hij opleef, maar een slaap, dat hij had!

„Je moest maar naar bed gaan, jongen”, zei moeder, toen Jaap zeker wel voor den tienden keer gaapte, „het duurt nog wel een uur eer vader thuis komt, en ik zie wel, dat je erg naar je bed verlangt.”

„Maar vindt u het niet vervelend om alleen op te blijven?”

„Welneen, voor mij is dat uur gauw genoeg om, ik heb nog wat verstelwerk en eer ik dat klaar heb, is vader er wel.”

„Nu dan ga ik maar”, zei Jaap, want ik heb wel ergens slaap.”

De klok sloeg net tien uur, toen hij onder de dekens kroop. Hè, echt hoor, zoo'n lekker warm bed, terwijl het buiten nu zoo koud was. Toch anders vreemd weer, met St. Nicolaas vroor het al flink, en toch had het niet doorgezeten, er lag op dit oogenblik nog maar een dun laagje ijs in de sloot, doch nu de sneeuw er op lag leek het net of de slooten heelemaal dichtgevroren waren. . . . Wat zouden de velden er mooi uitzien als morgenochtend de zon opkwam, heel het land zou schitteren zoover je zien kon. . . . Als de sneeuw nu maar bleef liggen, dan had je dit jaar een witte Kerst, echt hoor. . . . En wat zouden ze morgen fijn sneeuwballen gooien. . . .

Hoelang hij geslapen had wist hij niet, maar opeens voelde hij zich aan z'n mouw trekken: „Jaap, Jaap word eens wakker. . .” Verschrikt deed hij z'n oogen open. . . Voor

hem stond moeder: „Jaap, Jaap, word toch eens wakker”, zei ze op angstigen toon, het is al bij eenen en nu is vader er nog niet, ik weet niet wat ik beginnen moet. . .”

Meteen was hij klaar wakker: „Vader er nog niet? En al één uur zegt u?” Hij was al uit bed ook en trok haastig z'n kleeren aan. „O Jaap, waar zou vader nu blijven? Hij komt nooit zoo laat thuis, heeft hij niets ervan tegen jou gezegd, dat hij later zou komen?”

„Nee, heelemaal niet, ik weet wel, dat hij naar den Zeedijk moest en langs het landpad terug zou komen.”

„Ja, dat weet ik ook”, zei moeder, „en daar is het nu zoo vreeselijk donker. Scheen de maan nu nog maar, dan was het niet zoo erg. . . . Doch nu maak ik mij zóó ongerust.”

Jaap zag hoe moeders handen trilden, en hoe haar gezicht doodsbleek zag.

(Wordt vervolgd).

WAT DE WIND ZEGT.

Huu! zegt de wind, en hij
Jaagt door den schoorsteen
Huu! zegt de wind en hij
Vliegt langs het raam.
Huu! zegt hij weer tegen
'n Heel klein teer ventje
Huu kleine kleuter, blijf
Hier toch niet staan.

Huu! zegt de wind en hij
Jaagt door de boomen
Buigend de takken en
Bukkend het blad.
Huu! zegt hij weer en hij
Stuwt hoopen blaren
Ver voor zich uit over
Daken en pad.

De herfst is gekomen, met
Zijn stormen zoo fel
Zwiepend en buld'rend
Het aloude spel.
De blaad'ren ze draaien
In cirkelgang rond
En huuj! zegt de wind
En hij vliegt langs den grond.

De kind'ren zijn dol en ze
Hollen en stoeien
Totdat er de blos op hun
Wangen komt gloeien.
Ze willen hem vangen
Hem grijpen en slaan.
Maar huuj! zegt de wind
En niet één blijft er staan.

Met fladd'rende haren
Hun buisjes wijd uit
Zoo vliegen ze voort tot
Een windvlaag ze stuit.
Ze rollen en tollen haast
Om van de pret
En huuj! zegt de wind
Vooruit gauw naar bed.

HARMINA.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

18)

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Hij moest echter maken, dat hij weg kwam, want in den omtrek van het brandende huis was het zoo licht, dat hij elk oogenblik door een rondzwerfenden wilde kon worden ontdekt.

't Spreekt wel van zelf, dat de schilder wel inzag, dat het voor hem niet geraden zou zijn, zich onder die Indianen te wagen, met wie hij eerst zoo ingenomen was geweest. Hij begreep wel, dat hij dan groot gevaar zou loopen, onmiddellijk te worden gescalpeerd. Hij was dan ook op zijn hoede. Toch dacht hij nu nog in zijn hart, dat dit alles maar het gevolg was van een tijdelijke opgewondenheid onder de Sioux. Zoo iets kwam bij blanken ook wel eens voor, en dan deden die ook wel verkeerde dingen.

Hij ging in de richting, die de Indiaan had aangewezen en inderdaad zag hij spoedig den jongen Brainerd met de paarden.

„Ik ben blij, dat ik je zie”, zei Will. „Ze kwamen zoo dicht bij dat boschje, dat ik het beter vond, door te rijden, voor het te laat was.”

„Gelukkig, dat je 't gedaan hebt. 't Is daarginds zoo klaar als de dag.”

„Hoe heb je mij kunnen vinden.”

„Een ridderlijke Indiaansche krijgsman heeft mij den weg gewezen en dat nog wel geheel uit eigen beweging.”

„Dat moet Paulus wezen. Ook een bekeerde Indiaan.”

„Als hij een Christen is, waarom doet hij dan mee met dat tuig?”

„Waarschijnlijk om zijn eigen leven te redden. Hij is niet zoo flink als Jim. Hij zal doen, alsof hij het met hen eens is en ondertusschen de blanken zooveel mogelijk helpen. Dat is ook een opvatting. Wij zullen nog wel meer van hem hooren.”

„Ik zou hem graag leeren kennen en dan ook zijn portret maken.”

„Laten wij ondertusschen maar liever opzitten”, zei Brainerd, „je kunt nooit weten!”

Zij stegen te paard en keken naar het brandende huis. 't Was een loeiende vuurzee!

„'t Is te erg!” zuchtte Brainerd. „Dat is nu de tweede maal, dat Vader geruïneerd is. Ons huis, waarvoor wij zoo hard gewerkt hebben, gaat in vlammen op en wij kunnen er niets aan doen.”

„Maar denk je niet, Will, dat de Indianen alles zullen vergoeden, als de eerste opgewondenheid voorbij is?”

Brainerd gaf maar geen antwoord op de domme vraag.

„Wat maken ze een kabaal, daar aan de voorzijde van het huis,” zei hij. „Ik zou wel eens willen weten, wat dat betekent. Als ik er eens om heen reed, om te zien, wat er gaande is?”

„Zal ik dan hier op je wachten?”

„Als je 't kunt doen, zonder dat je gevaar loopt. Rijd anders denzelfden kant uit als Vader vanmorgen. Ik zal je spoedig volgen.”

„Blijf dan niet te lang weg”, zei Halleck. „'t Is niet, dat ik bang ben, maar ik wou de anderen graag spoedig inhalen.”

Brainerd reed in een wijden boog over de prairie, zoodat hij den voorkant van het huis kon zien, maar Halleck had nog niet lang gewacht, toen hij begon te vreezen voor zijn veiligheid. Ook de schuren en stallen stonden nu in brand en elk oogenblik kon hij door de Indianen gezien worden.

Hij wendde den teugel en reed een eind de prairie op, tot hij geheel buiten den lichtkring van den brand was. Daar wilde hij op zijn vriend wachten.

Ondertusschen bood het brandende huis een prachtig gezicht en de schilder was er geheel in verdiept. Toen hij hoefslagen hoorde, keek hij nauwelijks om.

„Hier, Brainerd”, riep hij. „Wat is dat mooi! Zoo moet een brandend schip in volle zee er uit zien!”

De ander reed met hem op en gaf geen antwoord.

„Ik geloof, dat wij te veel naar 't Noorden rijden. Pas op, ik hoor hoefslagen.”

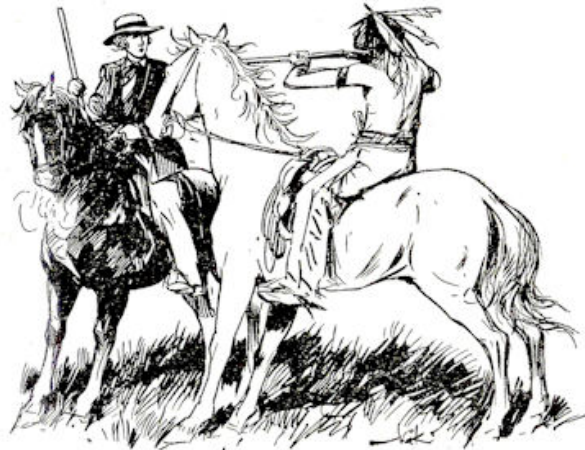
Zij hielden hunne paarden in. Bijna op hetzelfde oogenblik kwam een bereden

Indiaan uit de duisternis te voorschijn.

„Gauw, Will, vóór”

De woorden bestorven Dolf Halleck op de lippen. 't Was Will Brainerd niet, die naast hem reed, maar een andere Indiaan, en hij zag den loop van een buks dreigend op zich gericht.

„Bleekgezicht zich overgeven! Anders gescalpeerd!” dreigde de Indiaan, naast wien hij, zonder het te weten, een eind had opgereden.

„Daar zit niet anders op! Vooruit dan maar! Ik verwacht een goede behandeling van jelui!” zei hij, terwijl hij zijn geweer overgaf.

„Jij met ons meerijden!” zei de ander en zij reden zwijgend naar het brandende huis.

De andere Indiaan had nog geen woord gesproken. Hij reed zwijgend voort, naast den gevangene. Halleck dacht aan zijn revolver, maar hij begreep, dat hij bij de eerste verdachte beweging zou worden neergeschoten. Toen zij in het licht van een brandende schuur kwamen, meende hij, dat de Indiaan die zich bij hen had gevoegd, wel wat op dien Paulus leek, die hem gewaarschuwd had, maar hij ontgaf het zich. Hoe kon men iemand herkennen, wiens gezicht dicht onder de verf zat? De Roodhuid had een tomahawk in de rechterhand.

Na een oogenblik hield deze man zijn paard in. De andere Indiaan deed hetzelfde en Halleck was al bang voor een ver-

raderlijken aanslag op zijn leven. Hij keek verschrikt om. Juist zag hij, hoe een der Indianen plotseling op den ander inreed. De tomahawk glinsterde even in het licht van de brandende schuur en de man, die hem gevangen had genomen, viel dood van zijn paard.

„Jij hier wachten!” zei Halleck's redder, dien hij aan zijn stem herkende als Paulus, den Christen-Indiaan; „andere blanke man zal spoedig hier zijn; Indianen zetten den wagen met de vrouwen na; hem inhalen; alle blanken scalpeeren.”

Hij galoppeerde weg in de richting van den brand. Halleck steeg af en raapte zijn buks op, die de gedooide Indiaan had laten vallen. Hij wachtte met ongeduld op de terugkomst van den jongen Brainerd. Paulus' waarschuwing was maar al te duidelijk. Oom John, zijn vrouw en de meisjes verkeerden in levensgevaar. Hij en zijn vriend mochten niet langer dralen. Zij moesten hun vrienden gaan helpen.

Weer klonken er hoefslagen. Dolf Halleck zou zich nu niet weer laten verrassen. Hij spande den haan van zijn buks en hield het geweer in den aanslag. Gelukkig — 't was Will Brainerd!

„Ze drijven 't vee weg!” zei hij somber. „En ze dansen als gekken om 't brandend huis. 't Lijken wel duivels! Wat is hier gebeurd?”

Met een paar woorden vertelde de schilder wat er was voorgevallen en hij legde den nadruk op de waarschuwing van Paulus.

„Dan mogen we geen oogenblik langer wachten!” zei Will gejaagd.

Ze wierpen nog een laatsten blik op het brandende huis, dat nu slechts een hoop gloeiende asch was. Toen reden ze in Oostelijke richting, eerst voorzichtig en stapvoets, maar toen ze ver genoeg van den brand verwijderd waren, zetten ze hunne paarden aan en galoppeerden in Oostelijke richting, om het wagenspoor te vinden, dat voerde naar het veer over de Minnesota en dat Will Brainerd goed kende. Hun familie, hun vrienden verkeerden in doodsgevaar en zij moesten ze helpen.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

21)

door
MARY POS.

„Bent u al dien tijd opgeweest?” vroeg hij. „Ja, al dien tijd, ik ga nooit naar bed als vader er nog niet is.”

„Had u mij dan maar eerder geroepen.”

„Ja, maar iederen keer meende ik vader te hooren aankomen en wachtte dan weer even, maar nu kon ik het toch niet langer uithouden.”

„Ik zal eens even achter kijken”, zei Jaap, „of ik vader ook zie aankomen. Het landpad houdt op bij de weide van boer Evers, dus door dat land moet hij hierheen komen.”

Haastig trok hij z'n klompen aan, zette z'n pet op en ging naar buiten. Voor hem lagen witte weilanden, maar nu in de donkere schemer het of zij grijs waren. Scherp tuurde hij in de duisternis, maar er was niets te zien. Toen zette hij zijn handen aan zijn mond: „Vaaaa-deeër!” riep hij zoo hard hij kon. Maar geen stem riep er terug, niets was er te hooren.... „Vaaaa-deeër!” klonk het nog scheller dan daarvoor in de stilte van den nacht, maar niemand antwoordde er. Jaaps hart bonsde van angst. O wie weet wat er met zijn Vader gebeurd was.... Maar nee, nee, daar niet aan denken — misschien was hij wel ergens opgehouden.... Hij moest hem gaan zoeken, maar hoe? Opeens zag hij de roeiboot liggen. Ja, ja, daarmee zou hij gaan...., dan was hij het vlugst bij het landpad. En stel je eens voor dat Vader iets overgekomen was...., dan was het ook goed als hij de roeiboot had...., maar stil, stil...., daar nu niet aan denken.... Wat zouden ze moeten beginnen zonder vader?

„Hoor je nog niets, Jaap?” klonk opeens moeders stem achter hem.

„Nee, Moeder, maar gaat u nu naar binnen...., aanstonds vat u kou.... Ik zal met de roeiboot even gaan zoeken....”

„Ja, maar Jaap, het is zoo donker....”

„Nu wat zou dat moeder? Ik kan den weg wel op het gevoel af vinden, als het moet. Eerst aldoor rechtuit, dan linksaf, en weer rechtuit, makkelijker kan het al niet.”

„Nu ga dan maar, doch zul je voorzichtig zijn, Jaap?”

„Ja moeder, maar houdt u u nu kalm hoor, wie weet waar vader zit, hij kan wel opgehouden zijn....”

„Ja, maar zoo laat nog nooit... het is al kwart over één.”

„Nu ik ga al.... en nu niet bang zijn hoor moedertje, wie weet hoe gauw wij samen terug zijn.”

Hij maakte de boot los en zette van wal. Het was zwaar roeien door het ijs, maar hij zette zich schrap en was spoedig al een heel eind de sloot op.

Wat was het hier anders donker en eenzaam — geen geluid werd gehoord, dan het schuiven van de boot door het ijslaagje en het blaten van een schaap.... grijs lagen de velden rondom hem, want de sterren verspreidden maar weinig licht. O.... wie weet wat er met vader gebeurd was.... misschien lag hij hier wel ergens in het land.... nee, nee.... hoe kwam hij toch bij die nare gedachte? Vader zal misschien wel heel veilig ergens in huis... hij moest niet zoo angstig wezen.. Daar was het eind van de sloot al.. nu links af.. Maar eerst nog eens roepen. Weer zette hij zijn handen aan z'n mond: „Vaaa-deeër!” Scherp luisterde hij toe.... nee, niets.... Heel in de verte sloeg een waakhond aan.... dat was alles. Het angstzweet stond hem op 't voorhoofd.... O.... z'n vader. Weer nam hij aan de riemen plaats, doch opeens liet hij ze vallen.... Eerst bidden, voor hij weer verder ging.... Hij nam z'n pet af en legde die op z'n knie.. „O Heere, brengt U alstublieft vader weer veilig terug.... alstublieft Heere.... om Jezus' wil. Amen.”.... Nu mocht hij niet bang meer zijn.. nu zou vader wel spoedig komen.... Haastig zette hij z'n pet weer op en roeide verder, doch de eenzaamheid om hem heen werd steeds grooter en grooter en zijn angst nam weer toe.... Heel alleen was hij nu, temidden van dat uitgestrekte land.... en niemand kon hem hooren, al zou hij nog zoo hard roepen.... En o, moest hier nu eens een dief zijn, die vader.... en nu ook hem.... „O vader vader....” riep hij half huilend. Zou hij nog eens roepen, — nog eens erg hard? Maar hij durfde haast niet. — Als hier nu toch eens iemand was.... een dief.... Die zou hem dan toch ook hooren..? Toe nu flink zijn, nu niet zoo bang wezen, hi

zou anders vader immers nooit vinden? Hier vlakbij was het landpad, nu nog eens heel hard roepen.. Weer ging hij staan.. „Vaaa-deeer!“ „Vaaa-deeer!“ „Ja, Jaap, ja.“ Hoorde hij het goed? Hoorde hij het goed? Zijn adem stakte van blijdschap. „Vader!“ jubelde hij. „Ja Jaap, hier ben ik.. hier.. op het landpad..“ „O vader, wat heerlijk, wat heerlijk.... O Heere, ik dank U, ik dank U vriendelijk.... Wat ben ik blij.. O vader..“

De boot vloog door het water tot ze tegen den dam aanbotste waar het landpad begon.... „Vader!“ „Ja Jaap, hier, ik heb mijn been bezeerd.. ik kan niet loopen.. o jongen, wat gelukkig dat je komt.... dappere jongen.. mijn Jaap..“ Aan den kant van het pad zag hij vader zitten. Hij vloog op hem toe. „O vader, vader, wat heerlijk, dat u er bent. Wij hebben zoo in angst gezeten.. moeder en ik.. Kunt u niet loopen?“

„Nee jongen, ik denk dat mijn enkel gebroken is. Ik heb zoo'n vreeselijke pijn.. Al een heel eind heb ik afgelegd, springende op één been, maar ik kon op het laatst niet meer. Telkens moest ik gaan zitten. Ik dacht dat ik nooit thuis kwam.. wat gelukkig dat jij gekomen bent.“

Hij probeerde zich op te richten, doch gaf een kreet van pijn. Maar eindelijk lukte het. En toen, terwijl hij zwaar op Jaap leunde, sprong hij naar de boot toe.... „O jongen, wat heb ik een pijn, hoe kom ik er nog in.“

„Als u nu eens in het gras ging zitten

en u liet u dan zoo in de boot glijden?“

„Ja, misschien gaat dat.“ Ja hoor, dat gelukte, ziezoo.... vader zat....

„Hoe komt het nu toch, dat u u zoo bezeerd heeft?“

„Wel jongen, op het landpad ligt natuurlijk ook sneeuw en toen stapte ik in een gat en viel voorover.... Er was een stuk papier overheen gewaaid en daar was weer sneeuw op gevallen, zoodat ik er niets van kon zien. Ik was net zoover van den Zee-dijk als van ons huis en daarom ben ik maar doorgegaan. Maar ik geloof niet, dat ik er gekomen was....“

„Nou vader, nou zullen we gauw genoeg thuis zijn.... Wat zal moeder blij wezen.“ Weer zette Jaap zich aan de riemen, maar wat ging het nu licht! Hij voelde het niet eens, hij keek maar naar z'n vader en had wel kunnen zingen! En in stilte dankte hij God, telkens weer, dat Hij zijn vader weer terug gebracht had.

Gelukkig, de rechte sloot al... nu zoo op huis aan. — „Kijk eens om Jaap, moeder heeft zeker een licht buiten gezet, zie je wel?“

„Ja, ja, ik denk het ook, die lieve moeder.... zou ze het al kunnen hooren, als ik roep?“

„Ik weet het niet, je kunt probeeren..“

„Nog even doorroeien.... ja, nu zullen we roepen.“

„Halloo! Halloo! Halloo!“ klonken de twee stemmen vroolijk over het land.

„Nog eens vader?“

(Wordt vervolgd).

TRUI EN JANNEMAN.

Met hun jas en mantel aan
Ziet men Jan en Truitje
Deftig door den regen gaan.
Jan is een schavuitje.
En zijn dikke zusje Trui
Vreest geen enkle regenbui.

En de druppels vallen neer
Op die natte kind'ren.
Hun deert nu geen regen meer,
't Kan ze niets meer hind'ren.
Door haar mantel en zijn jas
't Water lang gedrongen was.

Moederlief weet niets er van
Dat ze buiten loopen;
Truitje en broer Janneman
Zijn stil weggeslopen.
O, die stoute broer en zus
Vinden 't regentje zoo knus.

Maar als straks pret is gedaan
En de natte kind'ren
Komen bij hun Moeke aan
Is 't niet te verhindren
Dat ze beide, na de pret,
Spoedig liggen in hun bed.

J. J. BAS.